24ՐԴ ՏԱՐԻ ԹԻԻ 6589 — 8 ՍԵՊՏԵՄԲԵՐ 1907 — ՇԱԲԱԹ — 13 ՇԱՊԱՆ 1325 — 21 Septembre 1907 — 24me année № 6589

«ԱՐԵՒԵԼՔ»
ՏԷՐ ԵՒ ՏՆՕՐԷՆ
ԳԱՐԵԳԻՆ ՊՕՅԱՃԵԱՆ
Կ. ՊՕԼԻՍ, ԳԱԼԱԹԻԱ

ԲԱԺԱՆՈՐԴԱԳՐՈՒԹԵԱՆ ՊԱՅՄԱՆՆԵՐԸ
Կ. ՊՕԼՍՈՒ ՀԱՄԱՐ ՏԱՐԵԿԱՆ 40 Ղրս.
» » ՎԵՑԱՄՈՒՏԱՅ 45 »
ԴԱՇՆԱՒՈՐՆԵՐՈՒ ՀԱՄԱՐ ՏԱՐԵԿԱՆ 108 »
» » ՎԵՑԱՄՈՒՏԱՅ 60 »
ՕՏԱՐ ԵՐԿԻՐՆԵՐՈՒ ՀԱՄԱՐ ՏԱՐԵԿԱՆ 35 Ֆրք.
» » » ՎԵՑԱՄՈՒՏԱՅ 20 »
ԹՂԹԱՏԱՐԻ ՆԱԽՕՐԸ ՄԵՐ ՎՐԱՅ

10 ՓԱՐԱ

ԱՐԵՒԵԼՔ

ՕՐԱԹԵՐԹ ԱԶԳԱՅԻՆ, ԳՐԱԿԱՆ ԵՒ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ

آره‌وك
ارمنیجه یومی و سیاسی غزته
صاحب امتیازی قره‌کین بویاجیان
درعلیه غلطه

"ARÉVELK"
JOURNAL ARMÉNIEN
Directeur-Propriétaire
KARÉKIN BOYADJIAN
Cons|ple, Galata

10 PARAS

ՏԵՂԱՓՈԽՈՒԹԻՒՆ

Յառաջիկայ երկուշաբթիէն սկսեալ Աւետիսէի խմբագրատունը, վարչական գրասենեակներն ու տպարանը պիտի փոխադրուին Գալաթիա, Թիւնէլին դրան դէմ գտնուող մասնաւոր չէնքի մը մէջ, որուն մուտքի գեղը կը գտնուի միս կողմը, Վինէր Պանքի դիմացը, Թոմասէլի գծին վրայ։ Այս տեղափոխութիւնը՝ քանակ կդրկոյի մը մէջ գտնուող քառասունէ, լաւագոյն ու գեղեցիկ չէնքի մը առաւելութիւնները ընծայելով, զոհ պիտի ըլլայ թերեւս հետզհետէ զգացուող անյարմարութիւնները։ Անշուշտ չատ գժուարին պիտի ըլլայ Հիւանդանոցի մէջ պատսպարել միայն այնպիսի հիւանդներ, որոնք գաղանութիւնը պէտք ունին։ Անբաժանելի հիւանդութեամբ վարակուածներ կամ այնպիսի ծերեր ու տղաչներ որոնք մի միայն իրենց ընտանիքին թեւ չըլլալու համար հիւանդանոց կը բերուին, չպիտի ընդունուին և այն հիւանդները որոնք արդէն կազդուրուած են և իրենց պարագաներուն քով կրնան ապրիլ, ոնոնք պիտի արձակուին։ Սակայն որքան ալ անտեսականներով պատճառներով բաղձալի ըլլայ պարզապարանքներուն թիւի զեղչումը, նոյնքան ալ դժուար պիտի ըլլայ ազգին այս մեծ ցաւերը գոցել այն տատասպող հիւանդներուն առջեւ, որոնք 600 թիւը լրանալէն ետքը պիտի ներկայանան։ Այս պատճառով, պատսպարեալներու թիւին խնդիրը ամէնէն յաղող կերպով պիտի լուծուի, երբ մէկ կողմէ հիւանդանոցի խնամքին պէտք ունեցող հիւանդները միայն ընդունուին և միւս կողմէ, բուժուածները անմիջապէս իրենց պատպահներուն զրկուին։ Նոյնը պէտք է ըսել նաեւ Որբանոցին համար։ Մայր ու հայր ունեցողները արդէն օրը չեն և պէտք չէ ընդունուին, որպէս զի անտիրական որբերու իրաւունքը չբնին, իսկ միայն մայր ունեցող օրբեր կամ օրբուհիներ եթէ իրենց մօր (օրինակ՝ աղախին) զբաղմանց արգելք կրնան ըլլալ, դրամական վճարումով միայն պէտք է խնամուին։ Ցաճախ ունենալ և ազդելի անձերը կը միջնորդեն իրենց աղախիններուն զաւակները Հիւանդանոց ընդունել տալու։ Այսպիսի պարագաներուն, Հոգաբարձութիւնը որոշմամբ պէտք է միջնորդողէն դրամական վճարում պահանջել, քիչ կամ չատ. վերջապէս Հիւանդանոցի համար այս եղանակով ալ հասոյթ մը կը գոյանայ։

*** Կիւրկիոյ Կաթողիկոսութեան մէջ ընտրելով 4—5 տարիներէ իվեր եղած ջնջքերուն, դեռ գպրեվանք մը կամ կեդր. վարժարան մը չհաստատուեցաւ։ Սիսէն եկած Թղթակցութիւններէն տանք պոկի գոյներով կը ներկայացնեն ամէն ինչ, բայց իրողութիւնը գժբախտաբար իր անզղջ հերքումը կուտայ։ Տ. Գարեգին վրդ. տեսչութենէն հրաժարած է, և Սիսի մէջ ո՛չ թէ Դպրեվանք՝ այլ օրինաւոր նախակրթարան մը իսկ կը պակսի; կրթական խնդիրը ամէնէն կենսական հարցն է նաեւ կիւրկիոյ համար, և մենք զարմանալով կը զարմանանք որ մինչեւ այսօր Կաթողիկոսութիւնը չկրցաւ տարեկան 700—800 ոսկի ապահովել տեղական տղաներով, նթէ կիւրկիոյ քաղաքներէն իւրաքանչիւրը տասական երկու-երեք ոսկի ղրկէր Սիս, դպրեվանքին գոյութիւնը կատարելապէս ապահովուած պիտի ըլլար։ Չենք գիտեր թէ ինչո՞ւ եկեղեցական վիճակները այնքան անտարբեր կը գտնուին դպրեվանքի կամ կեդր. վարժարանի նկատմամբ և չեն ուզեր նպաստել Կաթողիկոսական Աթոռին։ Մեր առած տեղեկութեանց նայելով, վանքին եղած նեղբառուցիքը չի քաշելու, և քանի մը Առաջնորդներ նոյն իսկ բաղդատմամբ անտարբեր են նեղբառուցիքուն հանդէպ։ Դպրեվանքը միայն տեղական միջոցներով կրնայ պահպանուիլ առ այժմ և 4—5 տարի բաւական երկար ժամանակա-միջոց մըն է գործնական միջոցներ խորհելու Սիսի Աթոռին նկատմամբ, ուստի մնան այս կարեւոր հարցերուն նկատմամբ թաքնեալ գոյութիւնը ապահովելու համար։

ԴՐԱՍԻՔ

ԹԱՓԱԹԱԿԱՆ ԴԻՏՈՂՈՒԹԻՒՆՆԵՐ

Պարոններուն վերադարձը. — Ս. Փրկչի Հիւանդոցը։

Ամառնային երկարատեւ արձակուրդները եռքը դպրոցները վերաբացուեցան, նոր եռանդով մասնաւոր և բարոյական մշակման այնիւ գործին ծառայելու համար։ Դպրոցական վարչութիւնք կամ թաղական Մարմնոցք միայն չեն կազդուրուած այս ուրախ։ Ամենուրեք առնոնք խնայողութիւն ընել կ'ուզեն և փոխանակ խնայողութեան ուղիղ ճամբաներ գտնելու, այնպիսի ճամբայ կարգադրութիւններ կ'ընեն, որ դպրոցները և իրենց վարիչն կը վնասեն միանգամայն։ Մեր նախկիններէն ոմանք թաղական Մարմնոցներու կարգադրութեամբ այս տարի ալ վերադարձան և ուսուցիչներու ռոճիկը կրճատուած տեսան։ Ուսուցիչը չոր հացի վրայ պէտք չէ մտածէ, իր պղնիւ պարտքը պէտք է զբաղեցնէ զայն չարուճնակ։ Ուսուցիչը իր աթոռապահութիւնն ու անհատականութիւնը պէտք է պահէ և ոչ թէ քմահաճոյքի առարկայ դառնայ։ Ինչո՞ւ որ ուսուցչուհ մը չունենք, գոնէ այս ձեւով պէտք է քոչելերնիք ինքնավստահութեամբ զբաղացող ուսուցիչները և կամ կարողացող ուսուցիչներուն գոնէ ինքնավստահութեան հնարաւորութիւն տանք։ Այս տեսակէտով օրինակ կրնան ըլլալ մեզ բոլոր քաղաքակիրթ ազգերը։

*** Ս. Փրկիչ Հիւանդանոցի, մեր բարեգործական այս մեծ ազն Հաստատութիւնը կազմուեցաւ արժանաւոր և կարող անձերէ։ Հիւանդանոցի մէջ պատպարեալներուն թիւը վերջին ժամանակներս մինչեւ հազար 1000ի կը հասնի։ Ինչպես Աւետիսի երեքշաբթիի թիւին մէջ չեշտուած էր, Հոգաբարձութիւնը նպատակ ունի այս թիւը հետզհետէ զեղչել և 600ի իջեցնել, թէ՛ կրկնակ գիտութեան պահանջներու համաձայն, անոց անդնդան և խնամքի համար աւելի հոգ տանելու դիտաւորութեամբ։ Անշուշտ չատ գժուարին նպատակ մըն է ասիկա և լաւագոյն պիտի ըլլայ Հիւանդանոցի մէջ պատպարել միայն այնպիսի հիւանդներ, որոնք գաղանութիւնի պէտք ունին։ Անբաժանելի հիւանդութեամբ վարակուածներ կամ այնպիսի ծերեր ու տղաչներ որոնք մի միայն իրենց ընտանիքին թեւ չըլլալու համար Հիւանդանոց կը բերուին, չպիտի ընդունուին և այն հիւանդները որոնք արդէն կազդուրուած են և իրենց պարագաներուն քով կրնան ապրիլ, ոնոնք պիտի արձակուին։ Սակայն որքան ալ անտեսականներով պատճառներով բաղձալի ըլլայ պարզապարանքներուն թիւի զեղչումը, նոյնքան ալ դժուար պիտի ըլլայ ազգին այս մեծ ցաւերը գոցել այն տատասպող հիւանդներուն առջեւ, որոնք 600 թիւը լրանալէն ետքը պիտի ներկայանան։ Այս պատճառով, պատսպարեալներու թիւին խնդիրը ամէնէն յաղող կերպով պիտի լուծուի, երբ մէկ կողմէ Հիւանդանոցի խնամքին պէտք ունեցող հիւանդները միայն ընդունուին և միւս կողմէ, բուժուածները անմիջապէս իրենց պատպահներուն զրկուին։ Նոյնը պէտք է ըսել նաեւ Որբանոցին համար։ Մայր ու հայր ունեցողները արդէն օրը չեն և պէտք չէ ընդունուին, որպէս զի անտիրական որբերու իրաւունքը չբնին, իսկ միայն մայր ունեցող օրբեր կամ օրբուհիներ եթէ իրենց մօր (օրինակ՝ աղախին) զբաղմանց արգելք կրնան ըլլալ, դրամական վճարումով միայն պէտք է խնամուին։ Ցաճախ ունենալ և ազդելի անձերէ իվեր եղած ջնջքերուն, դեռ գպրեվանք մը չհաստատուեցաւ։ Սիսէն եկած Թղթակցութիւններէն տանք պոկի գոյներով կը ներկայացնեն ամէն ինչ, բայց իրողութիւնը գժբախտաբար իր անզղջ հերքումը կուտայ։ Տ. Գարեգին վրդ. տեսչութենէն հրաժարած է, և Սիսի մէջ ո՛չ թէ Դպրեվանք՝ այլ օրինաւոր նախակրթարան մը իսկ կը պակսի; կրթական խնդիրը ամէնէն կենսական հարցն է նաեւ կիւրկիոյ համար, և մենք զարմանալով կը զարմանանք որ մինչեւ այսօր Կաթողիկոսութիւնը չկրցաւ տարեկան 700—800 ոսկի ապահովել տեղական տղաներով, նթէ կիւրկիոյ քաղաքներէն իւրաքանչիւրը տասական երկու-երեք ոսկի ղրկէր Սիս, դպրեվանքին գոյութիւնը կատարելապէս ապահովուած պիտի ըլլար։ Չենք գիտեր թէ ինչո՞ւ եկեղեցական վիճակները այնքան անտարբեր կը գտնուին դպրեվանքի կամ կեդր. վարժարանի նկատմամբ և չեն ուզեր նպաստել Կաթողիկոսական Աթոռին։ Մեր առած տեղեկութեանց նայելով, վանքին եղած նեղբառուցիքը չի քաշելու, և քանի մը Առաջնորդներ նոյն իսկ բաղդատմամբ անտարբեր են նեղբառուցիքուն հանդէպ։ Դպրեվանքը միայն տեղական միջոցներով կրնայ պահպանուիլ առ այժմ և 4—5 տարի բաւական երկար ժամանակա-միջոց մըն է գործնական միջոցներ խորհելու Սիսի Աթոռին նկատմամբ, ուստի մնան այս կարեւոր հարցերուն նկատմամբ թաքնեալ գոյութիւնը ապահովելու համար։

ԴՐԱՍԻՔ

ԱՆԻՄԵԱԼՆ

ՅԱՐԹԱԿԱՑ ···

Թարգմանեց ի գաղղիականէ՝
ՌԵՒԵՈՍ Ց. ՄԷՐՄԷՐԵԱՆ
Ցէր եւ Հրատարակիչ
ՍԵԼԷՒԿԻԱՅԵԳԿ ՉԻՒՄՓԻՒՏ
ՀԱՍՏՈՒՈ ԱՌԱՋԻՆ
Ի. Գալաթիա
Տպագրութիւն Պետրոս Ձէվզէվեան
1870

Երկրորդ էջէն սկսեալ երիտասարդ թարգմանիչը յառաջաբան մը նախրած է գործին, 7 էջէ բաղկացած, զոր գրած է 1869 յուլիս 18ին։ Այդ յառաջաբանը, իբ գլխաւոր առղերուն մէջ առնելով, բաւն պայքար մըն է ընդդէմ ժէզուիթաց ոորոնք կրօնքը իրենց գործիք ընելով, հաւատացնուիեան առեանններ կազմեցին Սրբապայի մէջ և քրիստոնէութեան ոգին չարաչար եղծանդեցին։ Պէրպէրեան, թարգմանութեանը ձեռնարկած վէպին ոգին բոլորովին ներչնչուած, էջեր Թաքթիի արժանի գրչով մը, ինքն ալ կը նկատէ ժէզուիթներուն արարքն ու գործունէութիւնը, խստասանալով հետզհետէ թարգմանարար ի լոյս ընծայել նաեւ *** Աբբայի միւս երկերն ալ, որոնք ամբողջովին կրօնական ոգեգան - փիլիսոփայութիւն են, առ ի պաշտպանութիւն կրօնական սրբազան դատին։

1875ին, Մ. Մամուրեան կը ձեռնարկէ Անիծեալի թարգմանութեան և առանց ի նկատ առնելու, առաջին հատորին Պէրպէրեանի կողմէ արդէն թարգմանուած ըլլալը, զայն ալ կրկին կը թարգմանէ։

Մենք երկուքին ալ թարգմանութիւնները ունինք մեր ձեռքը, հետեւաբար կարելի եղաւ մեզ բաղդատութիւն մը ընել իրենց այն տեսնուած լեզուական կարողութեանը ու ոճին վրայ. պէտք է խոստովանիլ թէ այն տեսն Պէրպէրեան տասն և ութամեայ հոգիս դպրոցական գրասեղանները Թեղած, անգիտակից էր տակաւին ֆրանսերէն լեզուին բոլոր նրբութեանց և ասացուածներուն, այդ պատճառաւ, իր թարգմանութեանը մէջ, չատ տեղեր ֆրանսատառնութիւններ և բառական թարգմանութիւններ անպակաս են. Մամուրեան արդէն վարժ իր թարգմանչի դերին մէջ՝ աւելի տեհուն և հասկնալի լեզուաւ կատարած է գայն, երբ նկատի առնելու ըլլանք Պէրպէրեանի այն տեսնուան աչխարհաբար լեզուն, պիտի տեսնենք թէ ինքը սխալներն ի վեր, մանաւանդ իր երիտասարդ հասակին մէջ թեւնդ գրքարեան մը ըլլալով հանդերձ, առաջին գրական արտադրութիւնը մէջ գուտ գրաբար առացուածներու և պարբերութեանց հետ բոլորովին ոամկական ձեւեր և ասացուածներ ալ գործածած է (զոր օր. մէկ մը, ձեռաբերին, տուն, ալն.),

(1) Մեր դատաստի ընթացատրած թեսլ ուի բաղդ ունեցան առաջին անգամ (1882), Պէրպէրեանի «Հուսկ Բանքը» լսելու։

վատասկ դատաբարակին պատաղրած երկատասանական երկերուն վրայ։

Մենք ալ այս մէկ քանի տողերը նուիրելով մեր յարգու սիրեցեալ Տէօրէն-Ուսուցչին յարգալիր յիշատակին, կը փութանք նկարագրել թարգմանչին ձեռք առած է իր մեծ գործուն մէջ։

Թէ ինչո՞ւ Պէրպէրեան երբեք չէ յիշած իր այդ թարգմանութիւնը, մեզ անոր կիսատ մնացած ըլլալն է պատճառը. կամ այդ լեզուավ ըրած առաջին քայլը անչափապատում գտած է վերջին իր ընթերցական մտքերը աչխարհաբարին. այս երկու ենթադրութիւններն ալ ունին Թերեւս իրենց արժէքը(2)։

Անիծեալը Թարգմանած ատեն հանդիպած է առաջին անգամ Լամբէի անուանին։ Թերեւս այս պատճառաւ վերջին ձեռնարկած է այդ մէկ երկին Թարգմանութեամբ(3), անոր սիրոյն ալ գեսեղելով ընդարձակ յառաջաբան մը կրծոի և բառարանի սկզբանց վրայ։

Աւետիսի մէջ Պէրպէրեանի նուիրուած կենսագրականին հեղինակը, իր ուսումնասիրութեան վերջին մասին մէջ, ակնարկութիւն մը ըրած էր այն երկերուն, զորս ոդբացեալ գրագէտը պատրաստած էր արդէն, բայց անհասկնալի պատճառ մը չկրցան լոյս տեսնել և կորսուեան մատնուեցան։ Այս մասին ալ ունինք մէկ քանի խօսք, քաղած իրական աղբիւրէ մը, զոր պատեհ առթիւ մը հրատարակել կը խոստանանք։ Աւետիսէի մէջ Պէրպէրեանի կենսագիրը, ըստ աւանդութեան ուսուցչի մը կը վերագրէ այդ «անհասկընալի կորուստը»։ Այդ ուսուցիչն ալ, Պէրպէրեանի մահուընէն մէկ քանի ամիսներ առաջ, Թաղուց առ յաչէտ այս աչխարհը, երկուքն ալ արժանի են յարգանաց. մեկուն ընծայուած չափազանց յարգանքը պատճառ մը չի կրնար ըլլալ որ, միւսին յիշատակն ալ բանտղոի համբաւով մը ծանրաբեռնուի։

Պէրպէրեանի ամէնէն հին ատեր

Ն. Գ. ԳԱԼՑԱԼԵԱՆ

ՏԻԿԻՆ ՏԷԺԱԶԵԻ ՍԷՐԸ

Բոլին Վիբժինի Տէժազէ, այն սիրուած ու հանճարեղ դերասանուհիներէն է որոնց համբաւը չիջած չէ դեռ բովանդակ Ֆրանսայի և Թերեւս ամբողջ Քաղաքական աչխարհի մէջ։ Ֆրանսայի մէջ ամէն դաղտնաչատ մարդ կը ճանչնայ անոր անունը, սեռած է անոր դէմքն ու չժուռնեները պատկերներու մէջ և գայն դասած է այն անմահ արուեստագեներուն կարգը, որոնցմով Յիսանսային կը պարծենայ միչտ։ Եւ այս՝ հակառակ անոր որ Վիբժինի Տէժազէ արեւնատի այն տեղին մէջ փայած էր, որ անկէց ի վեր գրեթէ անհետացած է թատերասիրէն և այժմ արդի սերունդին վրայ ձանձրացուցիչ ազդեցութիւն մը միայն կ'ընէ. այսինքն, պատմական թատերգուած վէպի և զգայական կատակերգութեան տեղը։ Ինչո՞ւ է այս Թերեւս տեղը դասական ողբերգութեան քով, այնպէս եղած է Վիբժինի Տէժազէ՝ Ռաչելի քով։ Ատանք Ֆրանսայի ժողովուրդին համակրութիւնը կիսած ու բաժնած են իրենց միջեւ։

Պ. Հանրի Լըքօնդ վերջերս հրատարակած «Un amour de Déjazet» անուն յուղիչ մէկ վէպին մէջ կը պատմէ Վիբժինի Տէժազէի կեանքին մէկ մասը, զոր հռչակաւոր դերասանուհին անցուցած է Ֆրանսացի չատ դերասաս ազնուական երիտասարդի մը հետ։ Այս գրքին մէջ կը գտնուին, տասը տարուան ժամանակամիջոցի մը մէջ, դերասանուհիին կողմէ Արդիւր Պէրդրանի զրկուած նամակները, որ այն ատեն, այսինքն Վիբժինին իրեն բաղկամակին ըլան ատեն, հազիւ տասնըհինգ տարեկան կար, մինչդեռ դերասանուհին քառասունը անցուկ էր։

Հանրի Արդիւր Պէրդրան երբոր արդին էր Նաբոլէոն Ա.ի հաւատարիմ այն ծառային, որ դժբախտութեան մէջ ալ չհեռացաւ իր տիրոջմէն, և իբրեւ քաջարի վհուռոր մինչեւ զօրաքաժնի հրամանատարութեան բարձրացաւ, կոմսութեան տիտղոս առացաւ և մարչէալ Տիւբօքի մահուընէն ետք արքայնանց մեծ մարեչալ անուանուեցաւ։ Երբ Նաբոլէոն Վաթերլոյի պատերազմէն ետք Ս. Հեղինէ կղզին երթալ պարտաւորուեցաւ, կոմս Պէրդրան ալ Նաբոլէոնի հետ ուրիսին մէկ քանի տարիներ ֆրանք ի հարկին իր անոր փոխ տուած գումարին, և իր այս ինդրանքը ապարդիւն կը մնայ, ինչպէս կ'երեւի։

Վերջապէս կհանքը երկուքի բաժնած է իրարու անդարձ ու անհանդ մինչև գտնուած օրէ օր աւելի Թուլցած կապը։ Իրենց ուղիները փոխուեցան թէև, բայց քան տարի վերջ պատահմամբ հանդիպեցան դարձեալ իրարու, երբ Պէրդրան արիէ ունեցաւ Տէժազէի որդւոյն բարեկամական ծանօթութիւն մը ժառանգնել պատեհ ինդրի մը մէջ։ Վերջին անգամ ըլլալով նամակներ կը փոխանակեն, որոնց մէջ Վէբժինի, 66ամեայ պառաւ մը, Պերդրանը, անցեալ ժամանակներու մէջ կոչածին պէս «Արդիւր» նամակով մը, որուն վերջին խօսքերը չատ նչանակալից են.— «Շրջապատուէ՛ քու բարեկամներէդ. անարգէ՛ իմ տկար եսս. հոդ չէ, մի՛ յիշեր գիս երբ հանդիպիս հանդէս գեղերու, պարահանդէսներու մէջ իմ աղջիկս անոր մէջ իսկ չպիտի մեղադրիմ զքեզ. անհաղ բան մը իսկ չպիտի հանեմ քեզի նեղ։ Միայն երջանկութիւնդ քուկդ է. իսկ ուրիշ ամէն բան, կորուստ, վատնգ, հոգ ու վիշտ ատոց ամէնքը իմ բաժինս են, և երբէք չպիտի ներեմ քեզի, ատոնցմէ հեւէ մը իսկ գողնալ ինձմէ։ Հիմա զքեզ ձեղող սասկայի հեգերէդ վրայ տեղեկութիւն տուր ինձ. ամէն օր լուր կ'ուզեմ մօդ վիճակին վրայ։ Կ'ուզե՛մ. կ'իմանա՞ս...»

Պէրդրան կամաւին մեռաւ, և որդին պարտաւորեցաւ ճամբորդութիւն մը ընել դեպի իր մօր ծննդավայրը՝ Մարդինէք կղզին, ուր չատ կարեւոր չաներ կը կոչէին զինքը։ Արդիւր առիթը վերոյհշեալ նամակ մը գրեց իր նախկին հոմանուհիին, որ այդ միջոցին, իր իսկ ուզելովը և ընտրութեամբը գառն էր մարդ մը, որուն հետ կը կենակցէր ամուսնացեալ կինոջ մը պէս և որուն երդուընցած էր ամուսնանալ մի քանի ամիսներ վերջ։ Արդիւր վերադարձաւ Մարդինէքէ, և Թերեւս իր երեւնին սիրուհին մը ազդեցութենէն վերապրի մը չգտնելու մտածումն էր որ գրգռած էր զինքը։ Այս ուրիշն ալ Բլիսի նչանաւոր անձերէն մէկն էր, կոմս Լաւալ մէն, Նաբոլէոնի երեսփոխանի մը որդին և սեղանաւորի մը Թոռը։ Սեսա որ յանկարծ դերասանուհին ապաչորն կ'ըսէր զինքը, և կ'ընդունէր Արդիւր Պէրդրանը. բայց դերերը փոխուած էին այժմ։ Արդիւր սիրով կատարած նախկին երիտասարդը չէր, Բարիզի իրեն ընծայած ամէն հանճարներուն բժշկելու կամ խոսացող բարեկամներուն չուռով հասնելու համար, ոոքիս վրայ կոխելով անցիր։ գիտցած ըլլաս որ բնաւ չպիտի մեղադրե

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՐՑԻ ՇՈՒՐՋ

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹԵԱՆ ՀԱՐՑԸ ԱՄԵՐԻԿԱՅԻ ՄԷՋ

Ներկայիս Ամերիկայի մէջ գտնուող Հայաստանի Հանրապետութեան պատուիրակութեան անդամներ՝ պրն. Ալեքսանդր Խատիսեան եւ պրն. Ռուբէն Տէր-Մինասեան, Նիւ Եորքի «Ամերիկա» թերթին տուած հարցազրոյցի մը մէջ խօսած են Հայաստանի ներկայ վիճակին եւ Ամերիկայի հետ ունենալիք յարաբերութեանց մասին։ Ստորեւ կու տանք այդ հարցազրոյցին ամբողջական թարգմանութիւնը։

— Ի՞նչ է ձեր կարծիքը Հայաստանի ներկայ վիճակին մասին, պրն. Խատիսեան։

— Հայաստանի ներկայ վիճակը կը բնորոշուի երկու բառով՝ խաղաղութիւն եւ վերակազմութիւն։ Ներքին կեանքի մէջ ամէն ինչ կը կատարուի խաղաղ ընթացքով։ Ոչ մէկ ներքին խռովութիւն կայ։ Ամէն ինչ կը կատարուի կանոնաւոր կերպով։ Ներքին կեանքի մէջ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՐՑԵՐ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՐՑԵՐ

Ա.

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՍԱՐԱԿ
ՈՒՍՈՒՑԻՉՆԵՐԻ ՄԱՍՆԱՃՅՈՒՂԻ ԿԱՌԱՎԱՐՈՒԹԵԱՆ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՍԱՐԱԿ
ՈՒՍՈՒՑԻՉՆԵՐԻ ՄԱՍՆԱՃՅՈՒՂԻ ԿԱՌԱՎԱՐՈՒԹԵԱՆ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՍԱՐԱԿ
ՈՒՍՈՒՑԻՉՆԵՐԻ ՄԱՍՆԱՃՅՈՒՂԻ ԿԱՌԱՎԱՐՈՒԹԵԱՆ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՍԱՐԱԿ
ՈՒՍՈՒՑԻՉՆԵՐԻ ՄԱՍՆԱՃՅՈՒՂԻ ԿԱՌԱՎԱՐՈՒԹԵԱՆ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՍԱՐԱԿ ՈՒՍՈՒՑԻՉՆԵՐԻ ՄԱՍՆԱՃՅՈՒՂԻ ԿԱՌԱՎԱՐՈՒԹԵԱՆ